

opusdei.org

Slučajno?

Kao nastavak na obljetnicu koju smo obilježili 14.veljače, kada je 1930.godine Bog svetom Josemariji pokazao da treba započeti apostolat Opusa Dei i sa ženama, donosimo priču Cecilije Awano Kim

28.02.2014.

Kao nastavak na obljetnicu koju smo obilježili 14.veljače, kada je 1930.godine Bog svetom Josemariji pokazao da treba započeti apostolat Opusa Dei i sa ženama, donosimo priču Cecilije Awano Kim.

Dolazim iz Južne Koreje, a živjela sam u Kyotu, u Japanu od kada sam se udala. Imam troje djece. Najstarija se zove Hikaru (japanski “svjetlost”), ima četiri godine; katoličko joj je ime Anna Maria. Slijedi Kaoru (“parfem”). On ima dvije godine, a prilikom krštenja dali smo mu ime Josemaria. A prije pet mjeseci rodila nam se prekrasna malena kćer Maria Teresa; japanski se zove Michiru, “bogatstvo”. Imena im nismo nasumično izabrali. Usko su povezana s mojim životom, koji je, na prvi pogled, sastavljen od spleta slučajnosti. Ili se možda ništa nije dogodilo slučajno.

Rođena sam u mjestu Busan, jugoistočnom dijelu Južne Koreje, u zemlji u kojoj ima relativno malo kršćana: oko četrnaest milijuna od ukupne populacije koja broji pedeset milijuna. Od njih, preko devet milijuna – dvije trećine – pripada različitim protestantskim vjerama, a

preostala trećima su katolici.

Katolička je Crkva u Koreji jako živa i ima brojnih obraćenja.

Malo o povijesti Koreje

Moja je obitelj kršćanska tek dva naraštaja, od vremena od kada je Katoličkoj Crkvi prvi puta dozvoljeno mirno djelovanje u Koreji, jer je katolicizam u Koreji još uvijek vrlo mlad. 1780.godine su neki mladi koreanski intelektualci, sinovi plemićkih obitelji i visokih dužnosnika, pokazali zanimanje za kulturu zapadnog svijeta i otkrili katoličanstvo. U početku su samo bili znatiželjni, ali uskoro ih je zanimanje uvelo u duboku vjeru. 1784.godine, kada su shvatili važnost krštenja, odlučili su da jedan od njih, Yi Sûng Hun, koji je s ocem trebao otići u diplomatsku misiju u Kinu, stupiti u kontakt s katoličkim misionarima u Pekingu i zamoliti za krštenje.

Yi je proveo samo četrdeset dana u Pekingu, ali u tom kratkom vremenu, nakon što je pokazao znanje o vjeri, kršten je i nazvao se Petar.

Vrativši se u Koreju, krstio je svoga prijatelja Yi-Byock, koji je dalje krstio druge svoje prijatelje. I to je početak Crkve u mojoj zemlji. Ovaj korejski slučaj jedinstven je u povijesti jer su nas evangelizirali ljudi rođeni u našoj zemlji, bez ijednog svećenika. Jedan od prvih korejskih kršćana, Kim Bôm-u, dao je svoju kuću da je pretvore u katoličku crkvu. Ali nedugo nakon toga, čim je Crkva počela rasti, vlada ju je pokušala razoriti, na temeljima činjenice da Koreanci mogu i smiju biti jedino sljedbenici Konfucija, jer je to vjera države. 1789.godine, Kim Bôm-u istjeran je u egzil, i tri godine kasnije, 1791.godine, prva su dva koreanska mučenika dala svoje živote za Krista.

U međuvremenu je broj krštenih brzo rastao. 1801.godine, kada je kćer cara Chòng-ho došla na vlast, pokrenuti su divljački progoni i brojni su katolici pobjegli u planine gdje su ustrajali u svojoj vjeri trideset godina bez svećenika (kao što se dogodilo i ovdje u Japanu prije mnogo stoljeća). U Koreji je progon trajao stotinu godina, i ubijeno je više od deset tisuća katolika.

Mir i vjerska sloboda došli su 1886. Tada su kršteni i baka i djed s majčine strane i cijela njihova obitelj. Ali ovo mirno vrijeme nije dugo trajalo jer je 1910.godine Japan zauzeo Koreju i vlada je ponovo podvrgnula Crkvu strogom nadzoru. Tek su nakon proglašenja neovisnosti Južne Koreje 1945., i kraja Drugog svjetskog rata, kršćani mogli opet slobodno ispovijedati svoju vjeru.

Moja vjera

Sve ovo objašnjava vjersko ignoriranje tolikih Koreanaca katolika. Tolike su godine morali svoju vjeru držati u tajnosti, i nitko ih nije imao podučavati i naučavati. Krstili su me nedugo nakon mog rođenja, ali tijekom mojega djetinjstva i puberteta nisu mi ništa govorili, niti me vodili u crkvu, niti sam primala ikakvo katehetsko obrazovanje.

Još od malena imala sam veliku želju učiti strane jezike. Između ostalog, studirala sam Japanski i Engleski jezik. Kada sam imala dvadeset i jednu godinu otputovala sam u Englesku kako bih vježbala i unaprijedila svoj engleski.

Jednog sam dana u Londonu otišla u zračnu luku kako bih ispratila jednu svoju japansku prijateljicu koja se vraćala kući u Japan. Tamo sam sasvim slučajno upoznala jednu Španjolku koja se zvala Carmen koja

je došla ispratiti svoju koreansku prijateljicu što se vraćala kući u Koreju. Počele smo razgovarati i smijati se zbog svih tih kombinacija nacionalnosti i oprostaja, i u jednom sam joj trenutku u šali rekla: „Nemoj biti tužna što ti odlazi tvoja koreanska prijateljica, odsada ću ti ja biti nova koreanska prijateljica!“ Nisam to ozbiljno mislila, ali zaista jesmo izmijenile brojeve telefona i zaista smo na kraju završile kao prijateljice.

Carmen je redovito išla u Lakefield, centar Opusa Dei u Hampsteadu u Londonu. Pozvala me je da idem s njom i uskoro sam počela pohađati satove o kršćanskom življenju. Pričali su mi o Bogu, vjeri, sakramentalnom životu i posvećivanju posla...

Kada bih trebala dati ime tom periodu svojega života, nazvala bih ga *hikaru*, kao što se moja najstarija

kćer zove, jer zahvaljujući Opusu Dei mnogi su aspekti mojega života koji su do tada bili u mraku, sada postali ispunjeni svjetlom. U Lakefieldu sam shvatila s kolikom se ljubavi Bog brine za mene sve od mojega rođenja i shvatila sam da me je usprkos mojem ignoriranju On vodio prema Dobrome, a bez da sam ja to uopće shvaćala.

Kada sam završila sa studiranjem Katekizma, primila sam Prvu Pričest i Potvrdu. U travnju 1997., tri mjeseca prije diplomiranja, Bog mi je udijelio jedan od najvećih darova u mojem životu: poziv u Opus Dei, uključujući i želju da u budućnosti osnujem obitelj.

Kada sam završila sa studiranjem u Londonu, došla sam u Japan unaprijediti svoj japanski., a nekoliko sam se godina kasnije vratila u Seoul. Tamo sam počela učiti španjolski jer sam, kao što rekoh, voljela jezike. Te

sam se nakon kratkog boravka u mjestu Alicante u Španjolskoj, vratila u London.

Ljubav na prvi pogled

Jednog sam dana u ljeto 2003., po običaju došla na postaju podzemne željeznice Barbican na svom putu kući. Na ulazu u postaju, ispred karte podzemne željeznice, stajao je mladi Japanac tražeći najbližu postaju do velike knjižnice u centru grada. Nije je mogao pronaći, a ja sam je mogla pokazati. Zahvalio mi je i zamolio ako bih mogla poći s njim do knjižare jer nije poznavao nikoga u Londonu i nije znao dobro engleski.

Inače ne bih prihvatila takav poziv od nekog meni nepoznatog, ali on je bio toliko pristojan, pun poštovanja i jako se lijepo ponašao, da sam odlučila da mu mogu vjerovati i pristala: zvao se Tatsuya i bio je zaista dobar. Rekao mi je da je završio fakultet na Sveučilištu Kyoto

i da sada živi u Švedskoj, radi na doktoratu iz biologije. Došli smo do knjižare, kupio je svoju knjigu i pripremali smo se za rastanak.

„Možeš li mi dati svoju e-mail adresu?“ pitao me. Oklijevala sam, ali pomislivši da me jednostavna e-mail adresa na ništa ne obvezuje opet sam pristala i dala.

Taj me je susret oduševio, poput mirisa prekrasnog parfema – *kaoru* na japanskom. Počeli smo se dopisivati i kako su mailovi kružili između Engleske i Švedske, sve su me više oduševljavale njegove vrline te sam se, iskreno, zaljubila u njega.

U jednom od svojih mailova rekao mi je da je upoznao poljsku obitelj koji su bili katolici i čiji ga je način života toliko zadivio da se počeo zanimati za katoličku vjeru. Tatsuya je pohađao katoličku školu u Kyotu i nešto je malo čuo o Isusu Kristu, ali tada ga to nije zanimalo. A pomislite

da je u Švedskoj, gdje je toliko malo katolika – manje od 15 000 u populaciji od devet milijuna – upoznao katoličku obitelj!

Mail po mail govorio mi je o načinu kako ide prema Kristu od toga što je vidio način na koji ta obitelj živi ono u što vjeruje. U drugom mi je mailu rekao da ide na satove kršćanske formacije. Poslala sam mu primjerak *Put*a na japanskom, i jako mu se svidio.

Sa slanja mailova smo se ubrzo prebacili na telefoniranje te potom na skype (baš dobro ili bi nas naše prijateljstvo uništilo.) Odlučili smo da se čim prije trebamo opet vidjeti. Nije to bilo ni lako ni jeftino, jer Engleska i Švedska nisu tako blizu kako se na karti čini. Konačno smo se opet susreli u siječnju 2004., pola godine nakon našeg prvog susreta. Bila je to samo sekunda kada smo razgovarali licem u lice; sve od tada,

osim ta tri sata u podzemnoj i knjižnici, cijela je naša veza bila “cyber”.

Vjenčali smo se 26.lipnja, na svetkovinu svetog Josemarije

Jednostavno nisam mogla vjerovati; mislila sam da se takve stvari – slučajni susreti u podzemnoj, ljubav na prvi pogled, i sve to – događaju samo u filmovima. Ali sve je to bilo istina, i to toliko da sam u veljači otišla u Švedsku na njegovo krštenje u crkvi u mjestu Umeå. 26.lipnja 2004., na svetkovinu svetog Josemarije, godinu dana nakon našeg prvog susreta, vjenčali smo se u Kyotu. Sada smo oboje u Opusu Dei.

Toliko sam sretna i upravo se zato naša najmlađa kćer Maria Teresa japanski zove Michiru, bogatstvo. To je čin zahvale Bogu koji nam je dao tolike darove.

Istina je da imati troje djece tako blizu godinama znači puno teškoga posla; ali nikada ne prestajem Bogu zahvaljivati za sve, osobito za niz „slučajnosti“ koji su dar njegove Providnosti.

Prijevod iz knjige *Los cerezos en flor: relatos sobre la expansión del Opus Dei en Japón* J. M. Cejas, Madrid: Rialp, 2013.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/slucajno/](https://opusdei.org/hr-hr/article/slucajno/) (27.03.2025.)